

XVIII

Chuyến bay định mạng

CUỘC đời điệp báo là cuộc đời xảy ra nhiều trở trêu và éo le nhất. Văn Bình giật mình, tỉnh dậy, bỗng hơi lạnh đầy áo. Chàng nhớ đến chiếc trực thăng đậu trên bãi rộng dưới trời nắng hồng rực rỡ. Chàng nhớ đến Tiểu Phi đánh chàng bằng bả súng và hỏi chàng những câu chàng không thể trả lời được.

Chàng ngó quanh quất tìm nòng súng không thấy nòng đâu hết. Bỗng hơi lạnh tiếp tục vã ra như tắm vì quanh cảnh đã đổi khác hoàn toàn. Không còn là bãi rộng đậu trực thăng, không còn là những cây lim cao ngất, rừng bôm bốp lá loe tròn như cái nón, thân mượt như nhung, cũng không còn là những giòng suối chảy rào rào trên nền đá trắng, và những con đường đất đỏ xông lên mùi hoa đại hăng hắc. Tất cả đã biến thành dĩ vãng, một dĩ

văng rất gần mà chàng có cảm tưởng rất xa, xa vô tận.

Tường mê ngủ, Văn Bình chống tay ngồi dậy. Chàng đang nằm trên cái giường sắt sơn trắng toát, thứ giường sắt quen thuộc của bệnh viện, được trải đệm dày và tấm khăn trắng băng, không một vết bẩn.

Kề sát giường là cái tủ thấp, trên đặt cây đèn đêm, và điều đáng kể nhất — một bịch thuốc là Salem chưa bóc, và chai rượu huyết ky chưa khai.

Chàng lẩm bầm một mình « giường sắt bệnh viện... thuốc Sa lem, rượu huyết ky... » Những vật dụng này chứng tỏ chàng không còn lang thang dọc biên giới, tay chân bị trời quật vào ghế phi cơ trực thăng nữa. Chàng đã về đến Sài Gòn. Chàng đang điều trị thương tích tại bệnh viện. Thuốc Sa lem và rượu huyết ky là hai đặc thù của chàng, chắc ông Hoàng đích thân mang đến.

Nhưng cũng có thể chàng đã... chết. Hoàng bốt, chàng đập tay vào sườn sắt. Tiếng coong coong nổi lên. Chàng rờ gáy, và đụng phải cái bườu lớn bằng trái táo, món quà bá súng của Tiểu Phi. Chàng tự véo má và cảm thấy đau. Nghĩa là chàng còn sống.

Một mùi thơm quen thuộc xông tràn ngập gian phòng. Văn Bình bếch mũi ngửi rồi buột miệng :

— Xi gà Ha-van,

Đúng là chàng còn sống. Và ông Hoàng, người cha, người anh, người bạn kính mến, tổng giám đốc sở Mật vụ đang mở cửa bước vào. Chàng ngồi phất dậy. Vẫn như từ nhiều năm nay, ông Hoàng co ro—mặc dầu trời nóng bức—trong bộ com lê xám may quá chật, chật đến nỗi ông chỉ tựa nhẹ là tuột đường chỉ. Ông Hoàng cầm trên tay điều xi-gà mới đốt, vẻ mặt vui vẻ :

— Chào anh, anh hết mệt chưa ?

Văn Bình khua chân xuống gầm giường tìm giày

— Thưa ông, tôi chẳng hiểu gì cả.

Ông Hoàng ngồi xuống ghế :

— Rồi anh sẽ hiểu. Dầu sao công việc cũng đã hoàn tất mỹ mãn. Tôi thanh thật ngợi khen và cảm ơn anh. Tôi dinh ninh bảo vệ được Lê Hành, Tiểu Doanh, Hoàng Hoa và Tiểu Nương, nhưng chẳng may họ đã phải hy sinh. Nhưng bù lại, địch đã bị tổn thất nặng nề. Đại tá Woòng, trưởng ban Hắc Y, Vương Sinh, phụ trách điệp báo của R., Rimbô, đặc phái viên Phòng Nhì, và tướng tư lệnh Trần Sâm bị loại trừ; guồng máy điệp báo của Trung ương Cục bị tê liệt hầu như toàn diện, địch mất vài ba năm nữa vị tất phục hồi được phong độ.

— Thưa ông.., tôi đang ở Sài Gòn ?

— Phải.

— Trực thăng không bay qua Miền ?

— Không.

— Nàng không giết tôi ?

— Không, bằng chứng là anh còn sống, và tôi đang ngồi trò chuyện với anh.

— Nàng là nhân viên của Sở ?

Ông tổng giám đốc gạt tàn xi-gà :

— Không. Tiểu Phi chưa hề làm việc dưới quyền tôi, chưa hề lãnh lương của Sở, cũng chưa hề liên lạc với Sở. Nàng là nhân viên điệp báo Sở viết INU, bí số U-14. Nhân viên điệp báo Sở viết chính cống và tuyệt đối trung thành.

— Tại sao nàng lại cứu tôi ?

— Câu chuyện hơi dài, tôi sẽ kể anh nghe. Tờ chức tinh báo trong R bị xâu xé ngấm ngấm, Tiểu Phi là thuộc viên của Vương Sinh nhưng lại bí mật nhận lệnh INU ; trên phương diện quốc gia Liên xô và Trung cộng chống đối nhau ác liệt thì trên phương diện điệp báo Tiểu Phi cũng hục hặc với đại tá Woong của Hắc Y. Đại tá Tùng Liêm có nhiệm vụ vào R, đề thương thuyết với YK ; hẳn do Trung ương Cục ở Hà nội phái tới, nhưng hẳn lại bí mật hoạt động cho INU. Sự hiện diện của anh làm tình hình đã rắc rối thêm rắc rối ; Vương Sinh muốn giết anh để thỏa mãn YK, đại tá Woong dàn cảnh hành quyết giả mạo để cướp anh chở về Hoa lục, trong khi INU lại ra lệnh cho Tiểu Phi hạ sát anh để chặn tay Hắc Y. Rồi cuộc Tiểu Phi

thăng, song nàng đã phải trả bằng giá khá đắt.

— Trời ơi, nàng đã...

— Không, nàng không chết. Nhưng nhan sắc tuyệt vời của nàng đã bị tàn phá.

— Máy bay bị nạn, trời ơi !

— Không, anh hãy bình tĩnh nghe tôi nói tiếp.

Sau khi khiêng anh lên phi cơ trực thăng, Tiểu Phi điềm huyết cho YK bắt lính. Nàng sắp thanh toán tên lính của đại tá Woong thì hấn ra tay trước. Tên lính rất giỏi cận vệ chiến nên phút đầu nàng bị thương nơi vai, nhưng nàng vẫn quật được hấn nằm mọp. Định mạng oái oăm xui khiến hấn ngã vào một cái thùng sắt.

— Cái thùng sắt đựng ét-xăng ?

— Không, thùng này đựng nước cường toan nguyên chất, chưa pha. Acit đốt hấn cháy mặt, và hấn nghĩ kể trả thù.

Vấn Bình thở dài :

— Hấn hắt acit vào mặt nàng, phải không ông ? Vậy thì khuôn mặt kiều diễm ấy còn gì nữa ?

Ông Hoàng cũng thở dài :

— Phải. Hấn bê thùng acit toan ném vào người nàng. Khi ấy nàng đứng cạnh anh, anh đang mê man. Nàng sợ acit làm anh trọng thương nên hoảng hốt nhảy lại ôm chặt lấy hấn. Nàng giết hấn chết ngay, nhưng...

— Nhưng cường toan đã tàn phá mặt nàng...

— Anh nói đúng. Trong phát chức... sắc đẹp long lẫy của nàng không còn nữa. Phần đầu đón, phần tuyết vọng, nàng toan kết liễu cuộc đời, may sao nàng nhìn thấy cái đồng hồ vàng ở cổ tay anh. Cái đồng hồ này đã cứu nàng khỏi chết.

Lão luyện trong nghề thuật kể chuyện, ông tổng giám đốc Mật vụ cố tình ngưng nói giữa lúc có những tình tiết gay cấn. Ông từ từ rit một hơ dài xi-gà Ha-van. Văn Bình vỗ trán, à một tiếng lớn rồi nói, giọng xúc động:

— Thưa ông, tôi nhớ ra rồi. Cái đồng hồ tôi đeo khi ấy là của Thúy Liễu. Nàng nói là của gia bảo, trông nó xấu xí nhưng máy nó thật tốt; ngày xưa, cha nàng đeo nó mà thoát được nhiều nguy hiểm, cho nên nàng tặng tôi để lấy hên... Giờ đây, tôi mới hiểu nàng tặng tôi đồng hồ không phải để tôi lấy hên mà là để Tiểu Phi nhìn thấy. Thảo nào Tiểu Phi biến sắc khi nhìn thấy cái đồng hồ vàng đêm đầu tiên tôi dạo chơi với nàng bên suối Kré... Và trên trục thẳng nàng đã căn vặn tôi về làng Ngũ Diêm và Thúy Liễu. Tôi ngu quá, nếu tôi sáng suốt tôi sẽ nhớ ra làng Ngũ Diêm là nơi chôn nhau cắt rốn của Thúy Liễu và Tiểu Phi phải có ít nhiều liên hệ với làng này...

— Ngũ Diêm là một xã bé nhỏ, dân cư độ vài ba trăm người trong tỉnh Nghệ An, dọc thượng lưu sông Lam. Tiểu Phi sinh trưởng tại làng

Ngũ Diêm cũng như Thúy Liễu.

— Mặt nàng giống quá, miệng nàng... cả thân hình và dáng đi của nàng cũng giống như tặc... Thưa ông, họ là chị em ruột phải không?

— Phải, Thúy Liễu là chị cả, còn Tiểu Phi là út. Tên thật của nàng là Hoàng thị Thúy Xuân. Vì biến cố gia đình, hai chị em phải rời quê cha đất tổ từ nhỏ. Thúy Liễu được tin Thúy Xuân hoạt động tình báo và phiêu dạt qua Liên Xô, tốt nghiệp trường Kuchinô của GRU. Đường dây lấy tin của Sở ở Liên xô cho hay Thúy Xuân đã rời Mạc tư khoa về Hà nội, tôi tìm cách liên lạc nhiều lần với nàng song đều không thành. Gần đây nàng được biệt phái vào R.

— Tại sao ông không cho phép tôi tiếp xúc thẳng với nàng?

— Vì tôi chưa biết chắc Tiểu Phi có thật trăm phần trăm là Thúy Xuân hay không. Có thể INU trong kế tựu kế để cài Thúy Xuân giả hiệu. Cho nên tôi mới dùng 5 que diêm làm mật cụ liên lạc giữa anh và nhân viên của Sở trong R, 5 que diêm tức là Ngũ Diêm.

— Còn 4 câu về?

— 4 câu về vô nghĩa này do hai chị em làm chung hồi nhỏ. Gia đình họ Hoàng vốn có truyền thống thi phú, mới lên 7, lên 8, hai chị em đã biết làm thơ lục bát. Khi buồn, hai chị em thường làm

thơ theo thể nổi điệu, mỗi người làm một câu. Họ còn nhỏ tuổi nên cốt làm đúng luật và đúng vần, không quan tâm đến nội dung. Tôi hy vọng Tiểu Phi đề ý đến anh hơn vì 4 câu về...

— Té ra nàng không hề có thiện cảm với tôi?

— Thiện cảm thì có, nhưng đó chưa phải là yếu tố quyết định. Nữ điệp viên INU được huấn luyện nhiều năm trong kỹ thuật sắt thép, không thể bỗng chốc Tiểu Phi bỏ nổi. Muốn lời kéo nàng phải tổng tấn công toàn diện về tình cảm; tình yêu trai gái chưa đủ, cần thêm tình ruột thịt giữa hai chị em, và sau cùng là tình phụ tử thiêng liêng. Giá trị cái đồng hồ vàng là ở đó, hai chị em mồ côi cha mẹ từ tấm bé, ông thân không tục huyền tuy còn trẻ, hy sinh tất cả để nuôi con, nhưng ông vẫn bị tai nạn mà mất sớm khiến hai chị em phải luân lạc mỗi người một ngả. Giây phút lâm chung, ông kêu hai con lại giường, trao cho mỗi người một cái đồng hồ vàng cũ, và bắt hai con cùng hứa là lớn lên không được xa nhau. Lâu lắm, Thúy Xuân không gặp được chị, nàng lại thương yêu cha tha thiết nên cái đồng hồ vàng anh đeo nơi tay đã gieo vào lòng nàng một xúc động mãnh liệt. Vì vậy nàng lái trực thăng thẳng về Sài Gòn.

— Tại sao nàng biết Thúy Liễu ở Sài Gòn?

— Vì tôi đã cho khắc ở mặt sau đồng hồ những chữ: TX hay về ngay Sài Gòn. T. T. Trực thăng của

Tiểu Phi bay được một quãng thì phi cơ khu trục của ta chực sẵn ngoài chu vi của R đã hộ tống.

— Nghĩa là ông đã biết rõ vị trí của tôi trong R?

— Bên trong cái đồng hồ có một bộ phận phát tuyến vi ti, chạy bằng bin cadmium sulfide đặc biệt. Loại điện tri CdS này có tác dụng bền bỉ, xài cả năm mới cạn hơi; nhờ nó, đồng hồ phát ra một tín hiệu liên tục, phi cơ trinh sát của ta bay vòng quanh R, đã thu nhận được, cho nên từng giờ, từng phút tôi đã có thể biết rõ vị trí của anh.

— Ủng ghê, nếu biết đồng hồ của Thúy Liễu là điện đài phát tuyến, tôi đã cắt nó một chỗ..

— Hừ... tôi đã chuẩn bị đầy đủ, trong trường hợp anh bị bắt, bị đoạt đồng hồ thì một loạt điện đài khác sẽ thay thế. Và lại, trên thực tế, cái đồng hồ anh đeo nơi tay chỉ phát tuyến, chứ không phát âm, nên không mấy quan trọng. Tôi đã đặt giấu một số dụng cụ truyền âm điện tử trong văn phòng của Trần Sâm, Vương Sinh và đại tá Woong nên giá anh mất đồng hồ tôi vẫn theo dõi được mọi diễn biến từ đầu đến cuối.

— Ai đặt những dụng cụ này?

— Anh đoán thử xem.

— Hoàng Hoa.

— Phải, có Hoàng Hoa. Tôi luôn luôn liên lạc vô tuyến với nàng cho đến khi đoàn công vua chờ

anh đến tọa độ 238, nghĩa là đến khu vực tiền mặt khu mới hoàn toàn đình chỉ. Trong bức điện cuối gửi cho Hoàng Hoa, tôi dặn nàng «tôi địa điểm OT hãy tìm cách trở về Sài Gòn báo cáo», nghĩa là nàng phải lên đặt các dụng cụ ghi âm rồi rút khỏi R. Sự sống của anh cũng như của Tiểu Phi phần nào tùy thuộc vào công tác ghi âm của Hoàng Hoa. Đáng tiếc là nàng đã chết. Ngược lại, kể mà tôi không muốn thấy mặt lại, sống nhơn nhơ và quay về Sài Gòn.

— YK vẫn còn sống ?

— Cho đến giờ này hẳn vẫn còn sống. Tôi gặp hẳn trên sân bay, hẳn xin lỗi rồi rít, và long trọng cam kết từ giờ trở đi không dám làm bậy nữa.

— Rồi ông khoan hồng bỏ qua..

— Vấn đề khoan hồng hay nghiệt ngã không đặt ra ở đây. Mục đích của ta là ngăn chặn sự thương thuyết đầu hàng của YK, đồng thời tiêu hủy cơ sở điệp báo đầu não của địch và ta đã thành công. Sau khi YK về Sài Gòn, số phận của hẳn không còn do Sở định đoạt nữa.

Ông Hoàng đứng dậy. Nhưng Văn Bình đã giữ ông lại. Điều chàng cần biết nhất, ông Hoàng đã có tình bỏ quên.

— Thưa ông, tôi muốn gặp nàng. Gặp ngay bây giờ.

— Tiểu Phi đi rồi. Tôi đã trò chuyện rất lâu với nàng, và nàng nhận lời làm việc với tôi bên

canh Thúy Liễu. Nhưng ngày sau đó nàng lại từ chối, cương quyết từ chối. Nàng nêu ra lý do rất chính đáng, chính đáng đến nỗi tôi không dám lưu nàng lại nữa.

— Nàng sợ ?

— Phải, nàng sợ.

— Trời ơi, ông giấu tôi. Tiểu Phi là cô gái cứng cỏi, gan lì, nàng không sợ INU ám sát đâu.

— Tôi không hề giấu anh. Sự thật là nàng sợ, nhưng không sợ tinh báo Sô viết. Mà là sợ anh.

— Sợ tôi ? Tôi đâu phải ngoáo ộp mà nàng sợ ?

— Nàng sợ anh vì nàng yêu anh, nàng yêu anh hơn cả mọi vật trên đời. Vì quá yêu anh nên nàng sợ anh nhìn thấy gương mặt bị acid tàn phá ghê gớm. Thà nàng tự tử, nàng không muốn gặp anh nữa.

— Thưa ông nàng đi đâu ?

— Nàng không nói nên tôi cũng không hỏi. Thúy Liễu xin phép nghỉ 3 tháng, và tôi cấp cho hai chị em 15 ngàn đô la và thông hành công vụ đặc biệt.

— Nghĩa là giờ này hai chị em Thúy không còn ở Sài Gòn nữa ?

Ông Hoàng rít một hơi dài xì-gà. Sự thay đổi trên nét mặt ông đã lọt vào luồng nhơn tuyến soi mói của Văn Bình, câu hỏi của chàng dường như làm

ông hơi bối rối. Ông đáp giọng nhỏ nhẹ :

— Tôi cũng không rõ.

Văn Bình tần ngần rồi cục ú sàu gáy :

— Thưa ông tôi bị ngứa trong bao lâu ?

— Trên trục thẳng, anh bị Tiểu Phi đánh vào gáy bất tỉnh. Sau đó, anh ngủ mê man. Y sĩ cho biết anh bị một giống muỗi độc chích. Trước sau anh mê man gần một tuần lễ.

Văn Bình nhăn mặt :

— Trong rừng già dọc biên giới, không có giống muỗi nào chích ngứa cả tuần lễ. Giống muỗi này chỉ hoành hành ở trung bộ Phi châu, cách đây 5 năm, chính ông đã ra lệnh cho tôi sang tận nơi bắt về cả ngàn con cho các nhà bác học phân chất. Dầu bị nó chích tôi cũng không thể mê man hàng tuần, vì thưa ông, y sĩ của Sở đã cho tôi uống thuốc phòng ngứa. Từ xưa đến nay ông chưa hề nói dối với tôi về những chuyện tình cảm nèn. . .

Ông tổng giám đốc thở dài :

— Phải, từ xưa đến nay, tôi chưa hề nói dối, nhưng lần này người ta bắt buộc tôi nói dối; nói dối không quen tất vụng về. Anh về đến Tân sơn nhất cách đây 12 giờ đồng hồ; chẳng có giống muỗi nào đốt anh hết. Lẽ ra anh đã tỉnh dậy từ nãy, nhưng vì giấy tờ chưa làm xong kịp nên Tiểu Phi đã khăn khăn yêu cầu tôi.

— Cho tôi ngủ thêm thuốc mê.

— Phải, định cho anh hít thuốc mê. Nhưng y sĩ phụ trách lại làm bệnh bất ngờ. Miễn cưỡng phải nhờ Lê Diệp.

— Lê Diệp đánh tôi ngứa ?

— Không, chỉ diêm nhẹ vào miên huyết sau ót.

— Trời ơi, Lê Diệp là bạn thân nhất đời tôi mà nỡ hại tôi ư ?

— Anh bằng lòng vậy. Tôi không còn phương pháp nào khác. Và lại tôi phải giữ đúng lời hứa với có Tiểu Phi. Nàng khăng khăng một mực là nếu để anh tỉnh dậy, anh nhìn thấy bộ mặt nham nhở của nàng thì nàng sẽ kê súng vào mông tang lấy cớ. Thấy nàng rút súng, nấp đạn kêu soạch, tôi đành phải gọi Lê Diệp.

Ma đưa lối, quỷ đưa đường, chẳng hiểu vì sao Lê Diệp, chàng sêu vườn của Sở Mật vụ lại chọn đúng giây phút gay cần này để khệnh khạng xô cửa phòng, trên môi nở sẵn nụ cười « cầu tài », còn tươi hơn nụ cười cậu khách của nữ tiếp viên hàng không. Văn Bình đang tức bực, nụ cười pha chất ngạo nghễ của bạn càng làm chàng tức bực thêm. Không kịp suy nghĩ, chàng vờ cái chai huyết-ky ném vào người bạn. Lê Diệp thò tay chụp bắt dễ dàng, tuy vậy rượu huyết.ky còn sót lại trong chai đã bắn tung tóe vào bộ com-lê cà tàng của ông tổng giám đốc Mật vụ.

Văn Bình loang choạng đứng dậy, hời hợt quyền đánh bạn. Song đầu chàng bỗng đau rức lạ thường như bị chày vỡ nện xuống. Chàng vịn tường để khỏi té xỉu. Nhưng chàng vẫn ngã vào vòng tay ôm nhách của ông Hoàng.

XIX

Trở lại đầu truyện

VĂN BÌNH hồi phục trong vòng hai tuần lễ. Nhân viên bệnh viện đều kinh ngạc, vì thường là bệnh nhân gãy xương vai phải nằm cả tháng. Lẽ ra hai tuần lễ dưỡng bệnh là hai tuần lễ thần tiên, hàng ngày người đẹp của Sở Mật vụ đến thăm nướm nướp, hàng giờ người đẹp của bệnh viện tranh nhau săn sóc; nhưng chàng lại buồn bã, nằm chán lại ngồi một mình, không đùa bỡn, không đọc sách báo, không nghe nhạc hay, thậm chí không dạo mát ngoạn cảnh trong khu vườn rộng bát ngát nữa.

Bệnh viện gồm hai giầy nhà lớn, kiến trúc cổ, nằm gọn giữa một khu vườn trồng hoa thơm và cây ăn trái, cành lá xum xuê, chim hót riu rít. Cửa sổ phòng chàng mở ra một cái sân riêng có hòn giả sơn và giòng suối nhân tạo chảy róc rách trên nền đá cuội trắng xóa.

Sáng hôm ấy, cô y tá mở cửa sổ cho chàng hóng nắng như mọi ngày. Miệng chàng đang cười tươi bỗng nhàn lại. Thường ngày chàng nhả nhận bao nhiêu thi sáng hôm ấy